

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ DAİRE

ÇAKIR VE DİĞERLERİ v. TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no. 25747/09)

KARAR

STRAZBURG

4 Haziran 2013

Bu karar AİHS'nin 44 § 2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Şekli düzeltmelere tabi olabilir.

Çakır ve Diğerleri v. Türkiye Davasında,

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Daire);

Başkan,

Guido Raimondi,

Hakimler,

Danutė Jočienė,

Peer Lorenzen,

Dragoljub Popović,

Işıl Karakaş,

Nebojša Vučinić,

Paulo Pinto de Albuquerque,

ve *Daire Yazı İşleri Müdürü* Stanley Naismith'in katılımıyla oluşan Mahkeme heyeti 30 Nisan 2013 tarihinde yapılan kapalı karar toplantısı sonucunda aşağıdaki kararı almışlardır.

USUL

1. Türkiye Cumhuriyeti Devleti aleyhine yapılan (25747/09) no'lu başvurunun nedeni, isimleri ekte belirtilen kırk Türkiye Cumhuriyeti vatandaşının Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne 29 Nisan 2009 tarihinde İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına İlişkin Sözleşme'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvurdur.

2. Başvuranlar, Sinop Barosu avukatlarından Sayın M. Erşahin tarafından temsil edilmiştir. Türk Hükümeti ("Hükümet"), kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir

3. Başvuranlar Sözleşme'nin 6 § 1 ve 13 maddeleri ile Sözleşmeye Ek Protokol No. 1 madde 1 kapsamında lehlerine verilen Mahkeme kararının icra edilmemesinin, Mahkemeye ulaşım hakları ve mülkiyet haklarının ihlali anlamına geldiğini iddia etmektedirler.

4. Başvuru, 17 Şubat 2011 tarihinde Hükümete bildirilmiştir. Ayrıca, başvurunun kabul edilebilirlik ve esasına ilişkin kararın aynı zamanda verileceği belirtilmiştir (Madde 29 § 1).

OLAYLAR

I. Davanın Koşulları

5. Başvuranların doğum yılları ekte belirtilmiştir. Başvuranların hepsi Sinop'ta yaşamaktadırlar.

6. Başvuranlar 2005 ve 2006 yıllarında değişik tarihlerde işverenlerine karşı ayrı ayrı ödenmemiş maaşlarına ilişkin tazminat talepli davalar açmışlardır.

7. Sinop Asliye Hukuk Mahkemesi, İş Mahkemesi sıfatıyla, 2006, 2007 ve 2008 yıllarında, başvuranların taleplerine uygun karar vermiştir¹. Mahkeme hükmettiği tazminatların yanında ayrıca iş veren şirketin orantılı olarak 66 Türk Lirası (TL) ile 785 TL² arasında değişen mahkeme harçlarını³ ödemesine karar vermiştir.

8. Başvuranlar, işveren şirketin gerekli olan mahkeme masraflarını ödemediği için lehlerine verilen mahkeme kararının icra edilmesi amacıyla Mahkemeden kararların nüshalarının kendilerine verilmesini 20 Ekim 2008 tarihinde talep etmişlerdir. Başvuranlar, söz konusu şirketin iflas etmiş olmasından dolayı kendilerine Mahkemece verilen tazminatı daha sonraki bir tarihte tahsil edemeyeceklerini ileri sürmüşlerdir.

9. Sinop Asliye Hukuk Mahkemesi 6 Kasım 2008 tarihinde başvuranların taleplerini red etmiştir. Mahkeme, Harçlar Kanunu (Kanun no 492) madde 28 (1) (a) uyarınca mahkeme masraflarının işveren şirketçe veya onun tarafından ödememesi halinde başvuranlar tarafından ödemenin yapılmasına kadar karar nüshalarını başvuranlara verilmeyeceğine karar vermiştir.

10. Başvuranlar lehine verilen mahkeme kararları halen icra edilememiştir.

II. İLGİLİ İÇ HUKUK VE UYGULAMA

11. Olayların meydana geldiği tarihte Harçlar Kanunu madde 28(1)(a) aşağıdaki şekildedir:

“Madde 28 – (1) sayılı tarifiede yazılı nispi harçlar aşağıdaki zamanlarda ödenir.:

-
1. Ulusal Mahkemenin karar tarihleri ekte belirtilmiştir.
 2. O zaman zarfında 35 ve 410 euro'ya tekabül etmektedir.
 3. Her bir dava için gerekli olan mahkeme masrafları ekte belirtilmiştir.

a) Karar ve İlam Harcı,

Karar ve İlam harçlarının dörtte biri peşin, geri kalanı kararın verilmesinden itibaren iki ay içinde ödenir. Karar ve İlam Harcı ödenmedikçe ilgiliye ilam verilmez...”

12. Anayasa Mahkemesi’nin kararı ve Harçlar Kanunu madde 28(1)(a) da yapılan değişiklikler.

Anayasa Mahkemesi 14 Ocak 2010 tarihli kararında, 28(1)(a) maddesinin ikinci cümlesini iptal etmiştir. Mahkeme, davayı kazanan ve söz konusu masrafları ödememesine ilk derece mahkemesi tarafından karar verilen tarafa mahkeme masraflarını ödeme yükümlülüğünün yüklenmesinin mahkemeye erişim hakkı ve özellikle de kararın icra edilmesi hakkı ile çeliştiğini belirtmiştir. Bu bağlamda, Yüksek Mahkeme, mülga maddenin dava konusu miktara göre hesaplanan oranlı masraflara ilişkin olduğunu belirtmiştir.

Akabinde, Temmuz 2010 tarihinde Harçlar Kanunu 28(1)(a) maddesi değiştirilmiştir. Değiştirilmiş haliyle ikinci cümle aşağıdaki şekildedir:

“...karar ve ilam harcının ödenmemiş olması, hükmün tebliğe çıkarılmasına, takibe konulmasına ve kanun yollarına başvurulmasına engel teşkil etmez.”

HUKUKA İLİŞKİN

I. SÖZLEŞME’NİN 6 § 1. MADDESİ İLE SÖZLEŞME’YE EK 1 NO’LU PROTOKOL’ÜN 1. MADDESİ’NİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

13. Başvuranlar ulusal mahkemenin kendilerine söz konusu karar nüshalarını temin etmemesinden dolayı lehlerine verilen mahkeme kararlarını icra edemediklerini şikâyet etmektedirler. Lehlerine verilen mahkeme kararlarını icra edememelerinden dolayı mülkiyet haklarının ihlal edildiğini ileri sürmektedirler. Başvuranlar şikâyetlerini Sözleşmenin 6 § 1 ve Sözleşmeye Ek Protokol No. 1 madde 1’e dayandırmaktadırlar. İlgili maddeler aşağıdaki gibidir:

Madde 6 § 1

“Herkes, gerek medeni hak ve yükümlülükleriyle ilgili nizalar, gerek cezai alanda kendisine yöneltilen suçlamalar konusunda karar verecek olan, yasayla kurulmuş bağımsız ve tarafsız bir Mahkeme tarafından davasının makul bir süre içinde, hakkaniyete uygun ve açık olarak görülmesini istemek hakkına sahiptir. Hüküm açık oturumda verilir; ancak,

demokratik bir toplumda genel ahlak, kamu düzeni ve ulusal güvenlik yararına, küçüklerin korunması veya davaya taraf olanların özel hayatlarının gizliliği gerektirdiğinde, veya davanın açık oturumda görülmesinin adaletin selametine zarar verebileceği bazı özel durumlarda, Mahkemenin zorunlu göreceği ölçüde, duruşmalar dava süresince tamamen veya kısmen basına ve dinleyicilere kapalı olarak sürdürülebilir.”

Ek Protokol No 1 Madde 1

“Her gerçek ve tüzel kişinin mal ve mülk dokunulmazlığına saygı gösterilmesini isteme hakkı vardır. Bir kimse, ancak kamu yararı sebebiyle ve yasada öngörülen koşullara ve uluslararası hukukun genel ilkelerine uygun olarak mal ve mülkünden yoksun bırakılabilir. Yukarıdaki hükümler, devletlerin, mülkiyetin kamu yararına uygun olarak kullanılmasını düzenlemek veya vergilerin ya da başka katkıların veya para cezalarının ödenmesini sağlamak için gerekli gördükleri yasaları uygulama konusunda sahip oldukları hakka hâlel getirmez.”

A. Kabul Edilebilirlik Hakkında

14. Başvurunun Sözleşme’nin 35. maddesinin 3. paragrafı anlamında açıkça dayanaktan yoksun olmadığını gözlemleyen Mahkeme, ayrıca, başvuruda hiçbir kabul edilemezlik gerekçesi bulunmadığını da tespit etmektedir. Bu nedenle şikâyetler, kabul edilebilir niteliktedir.

B. Esas Hakkında

1. Sözleşme’nin 6 § 1 Maddesi

15. Mahkeme, Sözleşme’nin 6 § 1. Maddesi’nin herkese, medeni hak ve yükümlülükleriyle ilgili olarak, bir mahkeme tarafından davasının görülmesini isteme hakkı verdiğini yineler; bu yolla, hukuki konularda mahkemelerde dava açma hakkı anlamına gelen erişim hakkının bir yönünü teşkil ettiği “Mahkemeye erişim hakkını” da çerçevesi içine alır. Öte yandan, Sözleşmeye Taraf Devletlerden birinin iç hukuk sistemi, nihai ve bağlayıcı bir kararın, taraflardan birinin aleyhine sonuç doğurmasına izin verirse, bu hak aldatıcıdır. Sözleşme’nin 6 § 1. Maddesi’nin, hâkim kararlarının uygulanmasını güvence altına almadan, davacılara tanınan usule ilişkin teminatları – hakkaniyete uygun, açık ve süratli davalar – ayrıntılı olarak tanımlaması düşünülemez. Bu Madde’nin yalnız Mahkemelere erişim ve davaların idaresi ile ilgili olduğu biçiminde yorumlanması, Sözleşmeye Taraf Devletlerin Sözleşme’yi kabul ettiklerinde uymayı taahhüt ettikleri hukukun üstünlüğü ilkesi ile uyumlayan durumlara yol açabilir. Bu nedenle,

mahkemelerin verdiği kararların uygulanması, Sözleşme'nin 6 § 1. Maddesi'nin amaçları doğrultusunda, "yargılamanın" bütünleyici parçası olarak değerlendirilmelidir (bakınız *Hornsby v. Yunanistan*, 19 Mart 1997, § 40, *Reports of Judgments and Decisions* 1997-II, p. 510, ve *Ülger v. Türkiye*, no. 25321/02, § 38, 26 Haziran 2007).

16. Mahkeme, kararların uygulanmasının yargılamanın bütünleyici parçasını teşkil etmesi gibi, "medeni hak ve yükümlülüklerin" belirlenmesi için ilk derece ve temyiz mahkemelerine erişim ile beraber mahkemeye gitme hakkının da (bakınız *Kreuz v. Polonya*, no. 28249/95, §§ 53-54, ECHR 2001-VI), mahkeme kararının icra edilme hakkını eşit derecede koruduğu kanısındadır (bakınız *Ülger*, yukarıda belirtilen, § 39).

17. Mevcut davada, başvuranlar işveren şirkete karşı maaşlarının ödenmemesinden dolayı açtıkları davaları kazanmış; Sinop Asliye Hukuk Mahkemesi tarafından verilen karar uyarınca lehlerine tazminata hükmedilmiştir. Ancak, ulusal mahkeme tarafından davalı taraf işveren şirketçe ödenmesine karar verilen ancak söz konusu şirketçe ödenmeyen mahkeme harçları nedeniyle başvuranlar lehlerine verilen mahkeme kararlarını icra edememişlerdir (bakınız yukarıdaki paragraf 7).

18. Bu bağlamda, mahkemeye erişim hakkının mutlak olmadığı ancak sınırlamalara tabi olduğu anımsatılır; erişim hakkı, niteliği gereği Devlet'in düzenlemelerini gerektirdiğinden, bu sınırlamalara üstü kapalı olarak müsaade edilmiştir. Öte yandan, Mahkeme, uygulanan sınırlamaların, bireye bırakılan erişimi, hakkın özüne zarar verecek ölçüde sınırlamaması ya da azaltmaması nedeniyle memnun olmalıdır. Ayrıca, haklı bir amaç gütmeyen ve başvuru yollar ile ulaşılmak istenen amaç arasında makul bir orantılılık ilişkisi bulunmayan bir sınırlama, 6 § 1. Madde ile uyumlu olmayacaktır (bakınız *Apostol v. Gürcistan*, no. 40765/02, § 57, ECHR 2006-... , ve *Ülger*, yukarıdaki paragraf, § 41).

19. AİHM, bir kimsenin erişim hakkından yararlanıp yararlanmadığını belirlemek için, yargılama giderlerinin makul olup olmadığı, başvuranın bu meblağı ödeme kapasitesi, davanın özel koşulları ve bu sorumluluğun yüklendiği dava safhası ışığında değerlendirilmesi gerektiğini anımsatır (bakınız *Apostol*, yukarıdaki paragraf, § 59).

20. AİHM, Harçlar Kanunu 28(1)(a) nın uygulanması, Ulusal Mahkemeye başvuranların üzerine mali bir sorumluluk yüklemiştir ki bunun yerine getirilmemesi halinde başvuranların lehlerine verilen ödenmemiş maaşlarına ilişkin karar, kararların icra edilmesi hakları önünde bir engel oluşturmuştur. Dolayısıyla, diğer tarafça yüklenilmesi gerekmekte olan ve başvuranlara icra aşamasında yüklenilen bu sorumluluk tamamıyla mali

karakterli olup adaletin tecellisi anlamında dikkatli bir şekilde incelenmesi gerekmektedir (bakınız *Apostol*, yukarıda atıf yapılan, § 60, ve *Osman Yılmaz v. Türkiye*, no. 18896/05, § 41, 8 Aralık 2009). Bu bağlamda, AİHM Anayasa Mahkemesi’nin 28(1)(a) maddesinin ikinci cümlesini iptal eden 14 Ocak 2010 tarihli kararını dikkate alarak Yüksek Mahkeme’nin söz konusu maddenin erişim hakkı ile, davayı kazanan ve söz konusu yargılama harçları hakkında verilen yargı kararıyla hukuken sorumlu tutulmayan tarafa sorumluluk yüklediği gerekçesiyle, uyum içerisinde olmadığına kanaat getirmiştir.

21. Mahkeme, Sözleşme’nin 6 § 1. Maddesi kapsamındaki etkili hakları güvence altına alma yükümlülüğünün yerine getirilmesinin, yalnız müdahale olmaması anlamına gelmediğini, aynı zamanda Devlet’in olumlu bir faaliyette bulunmasını gerektirebileceğini de yineler (bakınız *Kreuz*, yukarıda atfedilen, § 59). Yargılama giderlerinin karşılanmasında tüm sorumluluğu başvurana yükleyerek, Devlet’in, kararların uygulanması için hem hukuken hem de uygulamada etkin bir yöntem belirleme yönünde genel ya da özel her türlü uygun tedbiri alma yükümlülüğünden (pozitif yükümlülük) kaçındığı kanısındadır (bakınız *Fuklev v. Ukrayna*, no. 71186/01, § 84, 7 Haziran 2005, ve *Osman Yılmaz*, yukarıda atfedilen, § 42). Dolayısıyla, bu davada, yargılama giderlerinin miktarı ile bu giderlerin ödenmesi, başvuranın bu meblağları ödeme kapasitesi ve kararın bir kopyasının başvurana verilmesi arasındaki makul orantılılık ilişkisi de göz önünde bulundurulmalıdır.

22. Yukarıda belirtilenler ışığında, Mahkeme, başvuranın kararın bir kopyasını alamadan mahkeme harcını ödemekle yükümlü tutulmasının, üzerinde aşırı bir yük oluşturduğu ve mahkemeye erişim hakkını bu hakkın özünü zarar verecek ölçüde kısıtladığı kanısındadır.

23. Dolayısıyla Sözleşme’nin 6 § 1. maddesi ihlal edilmiştir.

2. Ek Protokol No 1 Maddesi

24. Mahkeme, bir “talebin” uygulanabilir olarak addedilecek derecede yeterince kabul görmesi halinde, Sözleşme ‘ye Ek 1 No’lu Protokol’ün 1. Maddesi çerçevesinde “mülkiyet” teşkil edebileceğini yineler (bakınız *Burdov v. Rusya*, no. 59498/00, § 40, ECHR 2002-III). Sinop Asliye Hukuk Mahkemesi tarafından verilen kararlar, başvuranlara icra edilebilir tazminat hakkı veren kararlar niteliğindedir.

25. Başvuranların kararı uygulatamaması, Sözleşme’ye Ek 1 No’lu Protokol’ün 1. Maddesi’nin ilk paragrafının ilk cümlesinde ortaya konduğu üzere, mülkiyetin çekişmesiz kullanımı hakkına müdahale teşkil etmiştir. (bakınız *Ülger*, yukarıda atfedilen, §§ 49-50).

26. Bu müdahale hiçbir biçimde haklı gösterilmediğinden, Mahkeme, Sözleşme'ye Ek 1 No'lu Protokol'ün 1. maddesinin ihlal edildiği sonucuna varmıştır.

II. SÖZLEŞME'NİN 13. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

27. Başvuran, Sözleşme'nin 13. maddesi kapsamında lehlerine verilen mahkeme kararının icra edilememesinden şikâyet etmektedir.

28. Mahkeme, bu şikâyetin yukarıda incelenen şikâyetlerle bağlantılı olduğunu ve bu nedenle kabuledilebilir olarak beyan edilmesi gerektiğini kaydeder. Ancak Sözleşme'nin 6 § 1. Maddesi ile Sözleşme'ye Ek 1 No'lu Protokol'ün 1. Maddesi kapsamında tespit edilen ihlallere ilişkin olarak (bakınız yukarıdaki paragraf 23 ve 26), Mahkeme, başvuranın bu başlık altındaki iddialarının ayrı olarak incelenmesinin gerekli olmadığı kanısındadır.

III. SÖZLEŞMENİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI

29. Başvuranlar adil tazmin ile ilgili olarak herhangi bir talepte bulunmamışlardır. Dolayısıyla, AIHM bu hususta başvuranlara herhangi bir tazminat ödenmesine yönelik bir karar alınmasına yer olmadığı kanaatindedir.

30. Ancak, AIHM tarafından Sözleşmeye veya Protokollerine aykırılık bulunduğu tespitini yapan bir karar, davalı devlete sadece hükmedilen tazminatı ilgili kişilere adil tazmin kapsamında ödemeyi değil aynı zamanda, Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesinin denetiminde olmak üzere, genel ve/veya mümkün ise bireysel önlemleri tespit ederek bunları ulusal hukuk sistemine adapte ederek AIHM tarafından tespit edilen ihlallerin sona erdirilmesini de gerektirmektedir. Davalı Devletten söz konusu ihlalin oluşturduğu tüm sonuçları bertaraf ederek mevcut durumu ihlal gerçekleşmeden önceki haline mümkün olduğunca getirmesi beklenmektedir. Bununla birlikte, Sözleşme ve özellikle Sözleşmenin 1. Maddesi, Sözleşmeyi onaylayan taraf devletlerin ulusal hukuk sistemlerini Sözleşme ile uyumlu hale getirmesini gerekli kılmaktadır. Sonuç olarak, başvuranların mağdurluk durumunu tamamen giderecek önlemler alınmasını engelleyen ulusal hukuk sistemindeki engellerin kaldırılması davalı devlete ait olan bir sorumluluktur (bakınız *Assanidze v. Gürcistan* [GC], no. 71503/01, § 198, ECHR 2004-II, ve *Maestri v. İtalya* [GC], no. 39748/98, § 47, ECHR 2004-I).

31. Mevcut davadaki tespitlere binaen, Mahkeme, borçlu işveren şirketin iflas etmesi halinde başvuruların kısmen veya tamamen alacaklarını tahsil edemeyeceklerinin anlaşarak lehlerine verilen mahkeme karar kopyalarının başvurulara temin edilmesinin önündeki tüm engellerin kaldırılmasının en önemli tazmin şekli olduğu kanaatindedir (bakınız paragraf 8).

BU GEREKÇELERE DAYANARAK MAHKEME, OYBİRLİĞİ İLE,

1. Başvurunun Kabul edilebilir olduğunu beyan eder.;
2. Sözleşme'nin 6 § 1 Maddesinin ihlal edildiğine;
3. Sözleşme'nin Protokol No. 1 madde 1' in ihlal edildiğine;
4. Sözleşme'nin 13. maddesine ilişkin şikâyetin ayrıca incelenmesine gerek bulunmadığına;
5. Davalı Devlet, Sözleşmenin 44 § 2 uyarınca, kararın kesinleşmesinden itibaren üç içinde, borçlu işveren şirketin iflas etmesi halinde başvuruların kısmen veya tamamen alacaklarını tahsil edemeyeceklerini gözeterek ekte bulunan kararların icra edilmesinin önündeki tüm engellerin kaldırılarak başvuruların lehlerine verilen karar kopyalarını temin etmesine

karar vermiştir.

İngilizce olarak hazırlanmış ve Mahkeme İç Tüzüğü'nün 77 §§ 2 ve 3. maddeleri uyarınca 4 Haziran 2013 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.

Stanley Naismith
Daire Yazı İşleri Müdürü

Guido Raimondi
Başkan

EK

Nº.	İSİM	Doğum Yılı	Karar Tarihi (Sinop Asliye Hukuk Mahkemesi)	Mahkeme Harcının Miktarı (TRY cinsinden)
1.	Kemal AKGÜN	1970	1 Mayıs 2007	601,30
2.	Sedat ALTUN	1965	1 Mayıs 2007	681,10
3.	Niyazi ATICI	1975	1 Mayıs 2007	578,80
4.	Cengiz AYRAN	1969	1 Mayıs 2007	376,50
5.	Durmuş BAŞ	1972	1 Mayıs 2007	537
6.	Yılmaz BAŞ	1973	1 Mayıs 2007	645,10
7.	Ayhan BAŞCAN	1964	28 Kasım 2006	118,10
8.	Muammer ÇAKIR	1964	1 Mayıs 2007	632
9.	Salih CANEL	1968	1 Mayıs 2007	585,90
10.	Yücel ÇAVDAR	1985	22 Ocak 2008	765
11.	Erdoğan ÇELEBİ	1972	1 Mayıs 2007	684,10
12.	Zekiye CİVAZ	1975	1 Mayıs 2007	66,90
13.	Şerafettin DAĞ	1973	1 Mayıs 2007	656,20
14.	Mete DAĞLI	1965	1 Mayıs 2007	544,50
15.	Davut DEMİR	1974	1 Mayıs 2007	596,15
16.	Kahraman Duygu GÖKALP	1964	22 Ocak 2008	636,50
17.	Sinan GÖNENÇ	1970	1 Mayıs 2007	649,50
18.	Cengiz GÜN	1974	1 Mayıs 2007	142,30
19.	Mehmet KARA	1975	1 Mayıs 2007	678,80
20.	Reşit	1970	1 Mayıs 2007	533,50

	KARAARSLAN			
21.	Ahmet KARAKAŞ	1969	1 Mayıs 2007	156,60
22.	Mustafa KARASU	1971	28 Kasım 2006	185,50
23.	Yusuf Kenan KAYA	1950	22 Nisan 2008	261,50
24.	Hasan KIRBIYIK	1966	1 Mayıs 2007	705,10
25.	Cengiz KOYUNCU	1965	1 Mayıs 2007	225
26.	Hakan ÖZBERK	1971	1 Mayıs 2007	678,10
27.	Ramazan ÖZCAN	1957	1 Mayıs 2007	655
28.	Güray Rahmi ÖZCAN	1970	1 Mayıs 2007	488,90
29.	Arif ÖZCAN	1973	1 Mayıs 2007	675,30
30.	İrfan ÖZCAN	1968	1 Mayıs 2007	488,20
31.	Faruk SAATÇIOĞLU	1982	1 Mayıs 2007	93
32.	Mehmet ŞİŞMAN	1975	1 Mayıs 2007	546
33.	Coşkun SOLMAZ	1973	1 Mayıs 2007	643,50
34.	Salih SOYLU	1973	1 Mayıs 2007	636,30
35.	Adem TEKİN	1980	28 Kasım 2006	215,10
36.	Ahmet TEPE	1967	1 Mayıs 2007	507,90
37.	İlhan URHAN	1972	1 Mayıs 2007	461
38.	Sadettin UZUN	1976	1 Mayıs 2007	140,70
39.	Halit YILMAZ	1971	1 Mayıs 2007	669,70
40.	Cevdet YILMAZ	1966	1 Mayıs 2007	785,80